

Проповіді на Тиждень Виховання 2022

«Охрещені та щасливі»

01 вересня 2022

Євангеліє: Лк 5, 1-11

Апостол Павло нагадує всім християнам: «Ви ж Христові». Нагадує про нашу приналежність. Дійсно, через Таїнство Хрещення ми входимо до Церкви і належимо до Христа. Багато християн навпаки сприймають прийняте колись в своєму житті Хрещення як якийсь здобуток для себе, як свою власність і надбання: моє Хрещення, моє свято, а на ньому присутні мої гості, мої хресні батьки, мої подаруночки. Хрещення – це мій статус. Так люди дуже часто сприймають Божу Тайну. Але насправді, це Господь бере нас у свою «власність», приймає нас до Своєї сім'ї, ми стаємо Його дітьми.

Євангеліє розповідає нам, як Ісус входить до човна Симона, входить у його життя, входить у простір його діяльності. Після цієї зустрічі напрямок життя Симона кардинально змінюється. Вже не сіті і не риба будуть його зацікавленням; той хто раніше був рибалкою, тепер стане апостолом. Ісус скерував погляд Симона на людей. Симон говорить своє "так" Господу і вже не належить собі, вже не він вирішує, як буде виглядати його життя і чим буде займатися. Симон стає Христовим! Христовим учнем, Христовим знаряддям і Христовим проповідником.

Що Господь хоче показати нам? Кожна людина отримує від Бога дар життя, але у Хрещенні вона отримує новий, більш величний напрямок життя: духовну дорогу, вічне щастя у єдності з Богом. Після Хрещення перед людиною з'являються нові ідеали, зовсім інші пріоритети. Все це виникає з факту зустрічі з Христом у Таїнстві і приналежності до Нього.

Приналежність до Христа! Що може бути більш дорогоцінне за неї?! Відчути щастя від усвідомлення, що я належу до Господа і перебуваю в єдності з Ним. Хрещення є зустріччю з Богом, котра повинна стати початком процесу заглиблення у відносини з Христом, постійним пізнанням Господа, пізнання з якого народжується радість і щастя. Лише щасливий у Христі не є прив'язаним до цього світу і здатним залишити все заради Господа і Євангелія.

Нехай отриманий нами дар Хрещення не залишиться в нас не використаним і безплідним. Часто говорять: «Твоє життя в твоїх руках». Так само можна сказати: «Твоє щастя в твоїх руках!» Просто користай з Божого дару, котрий ти отримав.

о. Олександр Пухальський

2 вересня 2022

Євангеліє: Лк 5, 33-39

Вслуховуючись в діалог, який розпочинає сьогоднішнє Євангеліє, за словами про піст можемо почути докори зі сторони світу щодо поведінки учнів Ісуса. З подібним відношенням учні Христа зустрічаються і сьогодні. Протиставляється їм світ саме через те, що вони інші, поводять себе інакше. Подібний досвід народжує труднощі на дорозі віри, смуток та сумніви щодо наслідування Ісуса Христа.

Змальовуючи наше християнство подібними кольорами, робимо його мало привабливим для тих, хто ще Бога не пізнав; та й для нас самих воно стає певною мірою стражданням. Слухаючи докори, не слід на них зупинятись. Варто піти далі, дозволяючи своїй вірі зустрітись з аргументами Ісуса. Адже народжується вона зі слухання Божого слова, не слова світу. А Ісус говорить, що молодого вина не вливають у старі бурдюки. Тобто, іншими словами, ментальність світу не в змозі вмістити Божої науки, якби не старалась. Тому потребує змін.

В духовному вимірі людини ці зміни відбуваються під час Таїнства Хрещення. Окрім того, що благодать Таїнства змиває первородний гріх, воно чинить нас храмом Святого Духа, здатними приймати те, що Боже. Але, як любив повторювати св.Йоан Павло II, кожний Божий дар є також для нас завданням. Тому досягаючи свідомий вік життя, кожний охрещений покликаний до співпраці з цим даром «оновлення», який Ісус гарно змальовує в порівнянні про старі бурдюки та молоде вино. Дякуючи цим зусиллям будемо радіти плодами Таїнства у своїй християнській щоденності.

На чому полягає ця співпраця? Варто знову ж таки звернутися до слова Божого, яке провадить нас до глибшого розуміння. Апостол Павло, дбаючи про молоду спільноту християн у Римі, яка напевно переживала подібні труднощі із зрозумінням та прийняттям зі сторони оточуючих, керує наступні слова у своєму посланні: «не вподібнюйтеся до цього світу, - тобто, не намагайтеся сподобатись світу – але перемінюйтесь оновленням вашого розуму, щоб ви переконувалися, що то є воля Бога, що добре, що вгодне, що досконале» (Рим 12:2). У своєму часі молодий польський священник о.Гадеуш Дайчер, котрий турбувався про духовне життя студентів, розуміючи цю небезпеку зі сторони світу, який уподібнює до себе, і потребу оновлення віри, також підхоплює цю думку Апостола Павла, стверджуючи, що «віри, котру маєш сьогодні, не вистачить на завтра». Без цього «оновлення віри» не зможеш з гідністю християнина відповісти на виклики, котрі життя приготувало для тебе в наступному дні. Потребуєш цього «неустанного оновлення».

Сучасна молодь як ніхто розуміється на слові «оновлення». Адже в сьогоднішньому світі гаджетів на щодень є тисячі пропозицій оновлення. Не замовляючи їх, завтра ти вже будеш застарілим, а твій пристрій буде нездатний використовувати нові програми. Щось подібне відбувається в нашому духовному житті, у нашій вірі. Божа благодать завжди нова, завжди актуальна. Тому маючи бажання радіти нею в новому дні, який розпочинаєш, запитай себе, чи не суперечити їй, намагаючись уподібнитись до цього світу? Більш того, що робиш, щоб протиставитись рушійній силі світу, котрий уподібнює до себе?

о. Артем Петренко

3 вересня 2022

Євангеліє: Лк 6, 1-5

Без жодного сумніву можна ствердити, що в сьогоднішньому уривку Євангелія, Ісус Христос виховує фарисеїв та своїх учнів на підставі Святого Писання, а точніше на фундаменті Старого Заповіту. Адже, відповідаючи фарисеям на запитання «Чому робите те, чого не дозволено в суботу?», Ісус за своїм звичаєм посилається на Старий Завіт. Він так само робив і раніше. Ісус цитує Старий Завіт, вирішуючи суперечки з такими опонентами, як фарисеї, саддукеї і Сатана. Ісус спитав фарисеїв: «Хіба ви не читали про те, що зробив Давид?» І вони, звісно, ніколи не помічали справжнього сенсу того, що читали.

З цього виникає, що справжня мудрість у вихованні походить безпосередньо від вивчення Божого Слова. Неодноразово я запитую себе, що було б зі мною, якби в моєму житті не було Божого Слова? – Велике розчарування в собі, у людях та сенсі життя на землі. Це сталося з мільйонами людей, які не поставили своє життя під вплив Слова Божого.

Можна зробити висновок, що справжнє щастя у вихованні кожного охрещеного полягає передусім на істинному пізнанні Божого Слова. Без Божого Слова християнин ніколи не буде по справжньому щасливий. Адже, в Священному Писанні ми можемо прочитати Божу волю щодо нас, зрозуміти своє покликання і роль у житті. Читаючи Слово Боже ми навчимося виховувати розумних дітей, а також самі черпатимемо з Божої Мудрості, бо правдиво «щасливий чоловік, що знайшов мудрість, людина, що розум придбала, бо її придбання ліпше від придбання срібла і понад золото такий прибуток» (Прип 3, 13-14).

Не варто забувати і про певні небезпеки. Хоча злий дух у пустелі та фарисеї добре знають біблійні цитати, проте не знають Духа Божого, який вчиняє ті слова святими. Можна ретельно читати Святе Писання, можна досконало знати Біблію, вільно цитувати її і скласти будь-який іспит по ній, і все ж таки не пізнати її істинного сенсу. Виявляється, що навіть уривки з Біблії можна використовувати проти іншої людини і навіть проти Христа, але якщо спробувати зрозуміти їх у Божому Дусі, вони відразу стають словами надії.

Чому ж фарисеї не пізнали сенсу Старого Завіту, і чому ми теж часто не пізнаємо Біблії?

Вони не підходили об'єктивно до неї. Вони вивчили Писання не для того, щоб дізнатися про волю Божу, а щоб знайти в ній цитату, яка підкріплює їхню власну думку та ідеї. Занадто часто люди додають до Біблії своє богослов'я, замість того, щоб знаходити його в Біблії. Читаючи її, ми не повинні говорити: «Слухай, Господи, слуга твій говорить», а «говори, Господи, бо слуга Твій слухає».

Кожного дня Господь виховує нас через своє Слово, дозволяючи нам зривати колоски цього Слова, щоб наситившись ними, ми могли зростати у вірі.

о. Юстин Копитко OFM

4 вересня 2022

Євангеліє: Лк 14, 25-33

Читання пастирського листа до Тижня Виховання

5 вересня 2022

Євангеліє: Лк 6, 6-11

Спробуйте назвати самі для себе привілеї, які отримали через таїнство Хрещення!

Безумовно, їх буде дуже багато, але зверніть увагу, що ми можемо помилково сприймати їх, як особисте благо, яке вже отримав і воно є цінністю саме в собі. Так, як музичний інструмент в руках людини, яка не уявляє що з ним робити. Так, як новітня зброя в руках дитини, так і благодать, яка випливає з таїнства Хрещення без розуміння і усвідомлення величезного дару і завдання може стати для нас не просто безтолковою, а навіть шкідливою, оскільки «закопати талант» то теж велике зло.

Зверніть увагу на сьогоднішнє перше читання з послання до Коринтян! Те, що ці люди належали до Церкви Христової, а тому, напевно, були охрещені в ім'я Пресвятої Трійці, не зробило їх правильними і святими, навпаки, апостол пише, що чув про розпусту між ними, якої не допускаються навіть погани. В Євангелії зустрічаємо віруючих людей, книжників та фарисеїв, так звану «побожну еліту», яка поводить себе гірше, ніж прості люди, бо лише вони мають претензію до Ісуса, який виявляє милосердя до хворого і хоче в любові його зцілити.

Чому це все так трапляється? Що керує людиною, яка дозволяє собі такі речі?

Саме прийняття благодаті приналежності до Бога в яку ми з вами входимо через Хрещення, без усвідомлення своєї особливої місії і відкриття завдання, яким є святість життя і спричиняють закам'янілість нашого серця і марнування безмежно великої благодаті, яку Господь дає нам через Хрещення!

Погляньмо на приклад сьогоднішньої святої Матері Терези з Калькути, чи отримала б вона цей великий титул, якби не помічала потреби людей, які поряд з нею, а разом з тим, то чи мала б сили робити стільки добра, якби Господь не підтримував її своєю благодаттю?

Приклад апостола Павла, який пише цей лист до Коринтян, якби отримавши благодать не пішов, щоб проповідувати і ширити звістку про Ісуса Христа, то чи став би апостолом народів, а разом з тим, якби Господь не дав йому своєї благодаті, то як би зміг перенести всі ці випробування, які зустрів на дорозі проповідування?

Може саме тому ми часто почуваємо себе нещасливими, бо бракує нам якогось із тих елементів: відкриття великого завдання, або ж усвідомлення великої благодаті, яку дає нам Господь для її виконання. І все це разом виливається на нас під час таїнства Хрещення.

Дорогі! Ісус ставить сьогодні перед нами людину хвору, яка не може вільно іти своєю дорогою, бо має суху праву руку, починає працювати з нею і врешті решт її зціляє. Просімо і ми у Господа, щоб просвітив Святим Духом наше нутро, вказав нам на нашу хворобу та підтриманих Його Благодаттю вчив бути щасливими вже сьогодні, постійно, наново відкриваючи завдання і благодать, яка дана нам через це велике Таїнство Хрещення.

о. Микола Бистрицький

6 вересня 2022

Євангеліє: Лк 6, 12-19

Ми почули в Євангелії, що Господь Ісус провів на молитві цілу ніч. Завжди Ісусові товаришувала молитва. Молитва – надзвичайно цінна. Людину, яка ревно, незмінно і регулярно молиться, Бог змінює невидимим і таємничим чином. Розвиває в ній дар віри, котрий вона отримала в таїнстві Святого Хрещення. Ми в продовж цілого свого життя є в школі молитви. Виховуймо себе в Дусі та правді.

Під час війни в нашій країні як ніколи ми покликані до молитви і великої довіри до Бога. Розмова з Богом повинна йти від серця, бути щирою, правдивою. Це має бути розмова так, наче Бог, наш Улюблений Друг, стоїть перед нами і дивиться нам просто в очі. Тому що ми можемо розповісти йому все про наші проблеми в школі, на роботі, в сім'ї тощо. Він єдиний, хто може вислухати і по-справжньому зрозуміти, не ігноруючи нас. У молитві не можна бути «балакучим, як язичники», а знайти час навіть помовчати, щоб прислухатися до глибини серця. Ми повинні знайти в собі сили і час протягом дня вимкнути телевізор, комп'ютер, радіо, відкласти всі домашні завдання та навчання, хоча б півгодини провести лише з Ісусом, який промовляє до нас у тиші. Така молитва може змінити людину.

Бог цінує, що людина перериває всю свою діяльність тільки тому, що хоче залишитися і говорити тільки з Ним, це дуже важливо для Христа. Людина під впливом молитви змінюється на краще. Зростає в любові з кожним днем, тому що довіряє своє життя тільки Йому. Бог є любов'ю, миром. Він виховує нас, провадить, укріплює. Вливає в наше серце мир. Це все відбувається під час молитви. Ісус дарує нам свою любов, щоб ми дарував її іншим братам і сестрам, яких зустрічає на своєму шляху. Добре просити різних благодатей для рідних і для себе. Адже Христос каже: «Просіть і отримаєте». Отже, дорогі брати і сестри, молитва може змінити людину, вірну Богові, а відтак є шанс стати кращим. Ми стаємо кращими для наших братів і сестер, друзів і родини, для людей, яких ви зустрічаєте на своєму шляху щодня. І якщо ти стаєш кращий для всіх, кого зустрічаєте на своєму шляху, то оточуючі тебе люди почнуть брати з тебе приклад і таким чином вони теж стають добрішими, добрішими та кращими для тебе та інших, кого вони зустрічають на своєму шляху. Отже, закінчуючи та підсумовуючи сьогоднішню проповідь, давайте будемо чесними: молитва змінює нас, людей, і таким чином люди навколо нас змінюють світ. Все починається з Тебе. Ми покликані до того, щоб Божою присутністю в нашому житті змінювати світ на краще. Амінь.

о. Леонід Ярошинський SAC

7 вересня 2022

Євангеліє: Лк 6, 20-26

Сьогоднішній фрагмент Євангелія дуже влучно відповідає на віковичне питання: «в чому ж щастя?» Саме слово «блаженний» можна також перекласти як «щасливий». Тобто власне сьогодні Ісус говорить нам, кого власне Він вважає щасливим.

Звісно, якщо з такої перспективи будемо дивитися на блаженства, то, відверто кажучи, таке уявлення про щастя, може мало нас заохочувати. Частіше наші ідеали про щастя, виглядають зовсім інакше, ніж описані в Ісусових блаженствах. В наших мріях немає місця на терпіння, страждання, переслідування і плач. То чому ж Ісус вважає людей, які переживають подібне, щасливими? Чому не каже, що ті хто радіє, хто багатий, хто отримує приємність – що власне такі щасливі? Щоб зрозуміти це, важливо заглибитися в саме розуміння людського щастя.

Папа Бенедикт XIV в своїй книжці «Ісус з Назарета» висловлює думку, що блаженства є нашою дорогою наслідування Ісуса Христа. Якщо уважно придивитися до всіх сьогоднішніх блаженств, то з легкістю помітимо, що сам Ісусу в своєму земному житті переживав подібні труднощі. Був він бідний (пор. Лк 2, 22-25), був голодним (пор. Лк 4, 1-13), сумував (пор. Лк 19, 41-44) та був в ненависті не тільки сильних світу цього, а і простих людей (пор. Лк 23, 13-24). Але Він був блаженний, був щасливим. Тобто те що робить нас щасливими – це наслідувати Ісуса. Навіть переходячи через неприємний життєвий досвід.

Щастя – це не тоді коли не болить. Таку думку просуває нам сьогоднішній фрагмент Євангелія, але і її інтуїтивно підтверджують навіть люди далекі від Бога та Церкви. Ніцше – один з найвідоміших філософів історії, котрий в своєму житті з відверто відкидав Бога, сказав колись влучну річ, що знаючи куди йдемо, можемо пережити будь-яке як. Здається, що ця фраза добре пояснює значення християнського блаженства. Знаючи куди прямуємо, ми здатні пережити будь-який плач, вбогість, смуток, ненависть.

Щастя – це не просто стан душі. Це наша дорога до Бога. Говорить про це навчання Церкви. Катехизм Католицької Церкви каже, блаженства є нашою відповіддю на природне прагнення щастя, яке походить від Нього і тільки Він може це прагнення заспокоїти (пор. ККЦ 1718). Тобто тільки Він, Господь, є джерелом щастя. Він стає нашими дверима, проходячи через які, ми йдемо до щастя.

На жаль, самі поняття «дорога до Бога», «наслідування Ісуса Христа» можуть здаватися нам дуже абстрактними та недосяжними. Звичайна людина, котра в своєму житті пронизаному болем війни, палачем, самотністю та переслідуванням, може поставити питання «а де ж я цього Бога, котрий дає щастя знайду?» Відповідь може звучати банально, але це не змінює її глибини. Знайти можна Його в таїнствах Церкви. Власне вони є знаками Божої присутності в нашому житті. Вони перетворюють наші страждання на блаженства. Нашу розпач на дорогу до Бога. Вони відкривають нам небо.

Перефразовуючи Ніцше, можна сказати, що знаючи до кого я йду, можу пережити будь-яке як. Ісус йшов до свого Отця. А до кого йду я?

о. Ярослав Драган SAC